

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

advies 65.400/1
van 12 maart 2019

avis 65.400/1
du 12 mars 2019

over

sur

een ontwerp van koninklijk
besluit 'tot uitvoering van de
artikelen 9 en 23 van de wet
betreffende de invoering van
een mobiliteitsbudget'

un projet d'arrêté royal 'portant
exécution des articles 9 et 23
de la loi concernant
l'instauration d'un budget
mobilité'

Op 8 februari 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Werk verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit ‘tot uitvoering van de artikelen 9 en 23 van de wet betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 7 maart 2019. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Chantal BAMPS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Helena KETS, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Wilfried VAN VAERENBERGH, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 12 maart 2019.

*

Le 8 février 2019, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre de l'Emploi à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal ‘portant exécution des articles 9 et 23 de la loi concernant l'instauration d'un budget mobilité’.

Le projet a été examiné par la première chambre le 7 mars 2019. La chambre était composée de Marnix VAN DAMME, président de chambre, Wilfried VAN VAERENBERGH et Chantal BAMPS, conseillers d'État, Michel TISON et Johan PUT, assesseurs, et Helena KETS, greffier assumé.

Le rapport a été présenté par Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Wilfried VAN VAERENBERGH, conseiller d'État.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 12 mars 2019.

*

VOORAFGAANDE OPMERKINGEN

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

2. Rekening houdend met het tijdstip waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht op het feit dat, wegens het ontslag van de regering, de bevoegdheid van deze laatste beperkt is tot het afhandelen van de lopende zaken. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens welke de regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van verordeningen noodzakelijk is.

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

3. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt ertoe uitvoering te geven aan de artikelen 9 en 23 van de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’, die op 28 februari 2019 werd aangenomen door de plenaire vergadering van de Kamer van volksvertegenwoordigers.¹

Het ontwerp is onderverdeeld in zes hoofdstukken. Hoofdstuk 1 betreft het mobiliteitsbudget dat ter beschikking wordt gesteld aan de werknemer. Hoofdstuk 2 betreft de mobiliteitsrekening die wordt gecreëerd op naam van de begunstigde werknemer. Hoofdstuk 3 regelt de bewaring van gegevens die verband houden met het mobiliteitsbudget. Hoofdstuk 4 voorziet in de wijziging van verschillende bepalingen die betrekking hebben op de berekening van sociale prestaties. Hoofdstuk 5 heeft betrekking op de mededeling van gegevens aan derden. Hoofdstuk 6 bevat slotbepalingen.

4.1. De bepalingen van de hoofdstukken 1, 2 en 3 (artikelen 1 tot 10 van het ontwerp) vinden, onder voorbehoud van hetgeen hierna volgt, rechtsgrond in artikel 9 van de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’, dat luidt:

“Het beheer van het mobiliteitsbudget zal ten uitvoer worden gebracht volgens de nadere regels die door de Koning zijn bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

4.2. Artikel 2 van het ontwerp, dat bepaalt dat de werkgever de werknemer informeert over de duurzame vervoersmiddelen die hij aanvaardt om te financieren door middel van het mobiliteitsbudget, kan als zodanig niet worden begrepen als een regeling betreffende het “beheer” van het mobiliteitsbudget. Voor dat artikel kan dan ook geen rechtsgrond worden gevonden in voornoemd artikel 9 van de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’.

---

¹ *Parl.St.* Kamer 2018-19, nr. 54-3381/011.

De gemachtigde heeft artikel 2 van het ontwerp evenwel verantwoord als volgt:

“Artikel 4, eerste lid, van de wet bepaalt (...) dat de invoering van een mobiliteitsbudget behoort tot de uitsluitende beslissingsbevoegdheid van de werkgever.

Artikel 4, tweede lid, van de wet verduidelijkt dat de werkgever hieraan [aan de toekenning van het mobiliteitsbudget: zie memorie van toelichting] voorwaarden kan verbinden op voorwaarde dat hij die bij de invoering van het mobiliteitsbudget ter kennis brengt van alle werknemers.

De werkgever mag dus ook zelf kiezen welke bestedingsmogelijkheden hij al dan niet aanbiedt, rekening houdende met zijn eigen mobiliteitsbeleid en de mobiliteitsbehoeften van zijn werknemers.

Hij kan er dus voor kiezen om bepaalde bestedingsmogelijkheden al dan niet open te stellen voor alle of bepaalde werknemers, al zal een eventueel onderscheid tussen werknemers uiteraard geoorloofd moeten zijn.

Verder kan de werkgever ook rekening houden met de administratieve beheersbaarheid van de mobiliteitskeuzes.

De werkgever moet de bestedingsmogelijkheden wel bekend maken aan alle werknemers.

De werknemer kan op zijn beurt vrij kiezen binnen welke pijler(s) hij zijn mobiliteitsbudget wil aanwenden binnen het aanbod van de werkgever.

Een werknemer kan ook altijd een voorstel doen aan zijn werkgever om bijkomende duurzame vervoermiddelen aan te bieden in pijler 2. Het is immers de bedoeling dat de werknemer de verplaatsingswijze kan kiezen die het best bij hem past. Bovendien wil het mobiliteitsbudget werknemers stimuleren om zoveel mogelijk te kiezen voor duurzame vervoermiddelen.

Het blijft echter aan de werkgever om te bepalen of hij bijkomende duurzame vervoersmiddelen opneemt in zijn aanbod. Daarbij zal de werkgever niet alleen rekening houden met de beheersbaarheid van de mobiliteitsrekeningen van de betrokken werknemers, maar ook met de wettelijke beperkingen voor wat de selectie van duurzame vervoermiddelen betreft.

Mocht artikel 4, tweede lid, van de wet, niet op die manier zijn bedoeld, dan zou elke werkgever die overgaat tot invoering van het mobiliteitsbudget worden gedwongen om alle duurzame vervoermiddelen in pijler 2 aan te bieden, wat in de meeste gevallen ongetwijfeld een onoverkomelijke drempel zou zijn om het mobiliteitsbudget in te voeren en de wet vergaand zou uithollen.

Het leek ons nuttig om deze beperkende mogelijkheid in hoofde van de werkgever te expliciteren in het Koninklijk Besluit aangezien het belangrijk is in het kader van het beheer en daarbij horende beheersbaarheid van het mobiliteitsbudget, maar is op zich juridisch-technisch niet strikt noodzakelijk, aangezien de beperkende mogelijkheid reeds kan worden afgeleid uit artikel 4, tweede lid, van de wet.”

Voor zover het door de gemachtigde ingeroepen artikel 4 van de voornoemde wet, alsook artikel 5 ervan, dat bepaalt dat de aanvraag door de werknemer van een mobiliteitsbudget gebeurt “binnen het kader en de voorwaarden van het mobiliteitsbudget dat de werkgever overeenkomstig artikel 4 heeft ingevoerd”, wel degelijk moeten worden begrepen in de door de gemachtigde geschetste zin, zou voor het “expliciteren” van de draagwijdte van die wetsbepalingen een beroep kunnen worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid die de Koning ontleent aan artikel 108 van de Grondwet, in samenhang gelezen met die wetsbepalingen. De parlementaire voorbereiding van de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’ bevat op het eerste gezicht geen elementen die de door de gemachtigde geschetste draagwijdte zouden weerleggen. Anderzijds wordt die draagwijdte evenmin uitdrukkelijk bevestigd in de parlementaire voorbereiding. De Raad van State, afdeling Wetgeving, acht het dan ook passend om wat dit punt betreft een voorbehoud te maken.

4.3. De bepalingen van hoofdstuk 4 van het ontwerp (artikelen 11 en 12) vinden rechtsgrond in artikel 23, tweede lid, van de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’. Dat artikel luidt:

“Het gedeelte van het saldo van het mobiliteitsbudget dat, overeenkomstig artikel 8, § 3, van de wet van ... betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget, aan de werknemer in geld wordt uitbetaald, wordt geacht deel uit te maken van het loon dat als berekeningsbasis geldt voor de prestaties, verschuldigd in de takken van de sociale zekerheid bedoeld in artikel 21, § 1, 1° tot 6°, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid der werknemers.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de bestaande wettelijke bepalingen opheffen, wijzigen, aanvullen of vervangen om ze met dit artikel in overeenstemming te brengen.”

4.4. Hoofdstuk 5 van het ontwerp bestaat uit artikel 13, dat, enerzijds, bepaalt dat de mededeling van het in de artikelen 11 en 12 bedoelde saldo aan de instellingen van de sociale zekerheid gebeurt door middel van de multifunctionele aangifte bedoeld in artikel 21, tweede lid, van de wet van 27 juni 1969 ‘tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders’ (eerste lid) en, anderzijds, de sociaal inspecteurs bedoeld in artikel 16, 1°, van het Sociaal Strafwetboek toegang verschaft tot die gegevens voor de uitoefening van hun taken (tweede lid).

4.4.1. De bepaling van artikel 13, eerste lid, van het ontwerp voegt op het eerste gezicht niets toe aan hetgeen reeds volgt uit artikel 38, § 3^{novodécies}, vierde lid, van de wet van 29 juni 1981 ‘houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers’, zoals die bepaling in die wet zal worden ingevoegd bij artikel 22 van de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’, dat luidt:

“De bepalingen van het algemene stelsel van de sociale zekerheid van werknemers, inzonderheid wat betreft de aangiften met verantwoording van de bijdragen, de termijnen inzake betaling, de toepassing van de burgerlijke sancties en van de strafbepalingen, het toezicht, de aanwijzing van de rechter bevoegd in geval van betwisting, de verjaring inzake rechtsvorderingen, het voorrecht en de mededeling van het bedrag van de schuldvordering van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, zijn van toepassing.”

Indien die bepaling wel degelijk op noodzakelijke wijze een aspect regelt inzake het beheer van het mobiliteitsbudget, wordt ervoor rechtsgrond geboden door voornoemd artikel 9 van de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’.

4.4.2. Voor zover het bepaalde in artikel 13, tweede lid, van het ontwerp reeds voortvloeit uit bestaande wettelijke bepalingen², is de bepaling eveneens overbodig. In het andere geval moet worden vastgesteld dat de wet ‘betreffende de invoering van een mobiliteitsbudget’ geen rechtsgrond ervoor biedt, en moet de bepaling bijgevolg worden weggelaten uit het ontwerp.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 6

5. In artikel 6, derde lid, van het ontwerp dient ter wille van de rechtszekerheid te worden geëxpliciteerd dat “het in het eerste en het tweede lid bedoelde verzoek van de werkgever vergezeld gaat van een gedetailleerde berekening van de terug te betalen sommen”.

Artikel 14

6. Artikel 14 van het ontwerp bepaalt dat het te nemen besluit in werking treedt de dag waarop het in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt. Tenzij er een bijzondere reden is om af te wijken van de gebruikelijke termijn van inwerkingtreding van besluiten, dient artikel 14 uit het ontwerp te worden weggelaten, zodat eenieder over de normale termijn van tien dagen beschikt om kennis te nemen van de ontworpen regeling alvorens deze laatste in werking treedt.

*

---

² Zie bijvoorbeeld artikel 28 van het Sociaal Strafwetboek, betreffende de toegang van sociaal inspecteurs tot informatiedragers met hetzij sociale gegevens, hetzij andere door de wet voorgeschreven gegevens.

OBSERVATIONS PRÉLIMINAIRES

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

2. Compte tenu du moment où le présent avis est donné, le Conseil d'État attire l'attention sur le fait qu'en raison de la démission du Gouvernement, la compétence de celui-ci se trouve limitée à l'expédition des affaires courantes. Le présent avis est toutefois donné sans qu'il soit examiné si le projet relève bien de la compétence ainsi limitée, la section de législation n'ayant pas connaissance de l'ensemble des éléments de fait que le Gouvernement peut prendre en considération lorsqu'il doit apprécier la nécessité d'arrêter ou de modifier des dispositions réglementaires.

PORTÉE ET FONDEMENT JURIDIQUE DU PROJET

3. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis a pour objet de pourvoir à l'exécution des articles 9 et 23 de la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité', qui a été adoptée par l'assemblée plénière de la Chambre des représentants le 28 février 2019 ¹.

Le projet est divisé en six chapitres. Le chapitre 1er concerne le budget mobilité mis à la disposition du travailleur. Le chapitre 2 a trait au compte mobilité, qui est créé au nom du travailleur bénéficiaire. Le chapitre 3 règle la conservation des données relatives au budget mobilité. Le chapitre 4 modifie différentes dispositions qui concernent le calcul des prestations sociales. Le chapitre 5 porte sur la communication de données à des tiers. Le chapitre 6 contient des dispositions finales.

4.1. Sous réserve de ce qui suit, les dispositions des chapitres 1er, 2 et 3 (articles 1er à 10 du projet) trouvent un fondement juridique dans l'article 9 de la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité', qui est formulé comme suit :

« La gestion du budget mobilité est mise en œuvre selon les modalités déterminées par le Roi, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres ».

4.2. En tant que tel, l'article 2 du projet, qui dispose que l'employeur informe le travailleur des moyens de transports durables qu'il accepte de financer au moyen du budget mobilité, ne peut s'analyser comme une disposition visant la « gestion » du budget mobilité. L'article 9 précité de la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité' ne procure dès lors pas de fondement juridique à cet article.

---

¹ Doc. parl., Chambre, 2018-19, n° 54-3381/011.

Le délégué a toutefois justifié l'article 2 du projet dans les termes suivants :

« Artikel 4, eerste lid, van de wet bepaalt (...) dat de invoering van een mobiliteitsbudget behoort tot de uitsluitende beslissingsbevoegdheid van de werkgever.

Artikel 4, tweede lid, van de wet verduidelijkt dat de werkgever hieraan [aan de toekenning van het mobiliteitsbudget: zie memorie van toelichting] voorwaarden kan verbinden op voorwaarde dat hij die bij de invoering van het mobiliteitsbudget ter kennis brengt van alle werknemers.

De werkgever mag dus ook zelf kiezen welke bestedingsmogelijkheden hij al dan niet aanbiedt, rekening houdende met zijn eigen mobiliteitsbeleid en de mobiliteitsbehoeften van zijn werknemers.

Hij kan er dus voor kiezen om bepaalde bestedingsmogelijkheden al dan niet open te stellen voor alle of bepaalde werknemers, al zal een eventueel onderscheid tussen werknemers uiteraard geoorloofd moeten zijn.

Verder kan de werkgever ook rekening houden met de administratieve beheersbaarheid van de mobiliteitskeuzes.

De werkgever moet de bestedingsmogelijkheden wel bekend maken aan alle werknemers.

De werknemer kan op zijn beurt vrij kiezen binnen welke pijler(s) hij zijn mobiliteitsbudget wil aanwenden binnen het aanbod van de werkgever.

Een werknemer kan ook altijd een voorstel doen aan zijn werkgever om bijkomende duurzame vervoermiddelen aan te bieden in pijler 2. Het is immers de bedoeling dat de werknemer de verplaatsingswijze kan kiezen die het best bij hem past. Bovendien wil het mobiliteitsbudget werknemers stimuleren om zoveel mogelijk te kiezen voor duurzame vervoermiddelen.

Het blijft echter aan de werkgever om te bepalen of hij bijkomende duurzame vervoersmiddelen opneemt in zijn aanbod. Daarbij zal de werkgever niet alleen rekening houden met de beheersbaarheid van de mobiliteitsrekeningen van de betrokken werknemers, maar ook met de wettelijke beperkingen voor wat de selectie van duurzame vervoermiddelen betreft.

Mocht artikel 4, tweede lid, van de wet, niet op die manier zijn bedoeld, dan zou elke werkgever die overgaat tot invoering van het mobiliteitsbudget worden gedwongen om alle duurzame vervoermiddelen in pijler 2 aan te bieden, wat in de meeste gevallen ongetwijfeld een onoverkomelijke drempel zou zijn om het mobiliteitsbudget in te voeren en de wet vergaand zou uithollen.

Het leek ons nuttig om deze beperkende mogelijkheid in hoofde van de werkgever te expliciteren in het Koninklijk Besluit aangezien het belangrijk is in het kader van het beheer en daarbij horende beheersbaarheid van het mobiliteitsbudget, maar is op zich juridisch-technisch niet strikt noodzakelijk, aangezien de beperkende mogelijkheid reeds kan worden afgeleid uit artikel 4, tweede lid, van de wet ».

Dans la mesure où il convient d'interpréter effectivement dans le sens exposé par le délégué l'article 4 de la loi précitée, qu'invoque celui-ci, ainsi que l'article 5 de cette dernière, qui dispose que la demande d'un budget mobilité par le travailleur est adressée « [d]ans le cadre et aux conditions du budget mobilité instauré par l'employeur conformément à l'article 4 », il serait possible d'« expliciter » la portée de ces dispositions en s'appuyant sur le pouvoir général d'exécution que le Roi tire de l'article 108 de la Constitution, combiné avec ces dispositions législatives. À première vue, les travaux préparatoires de la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité' ne comportent aucun élément susceptible de contredire l'interprétation proposée par le délégué. Ils ne confirment toutefois pas non plus expressément cette interprétation. Le Conseil d'État, section de législation, juge dès lors opportun de formuler une réserve sur ce point.

4.3. Les dispositions du chapitre 4 du projet (articles 11 et 12) trouvent un fondement juridique dans l'article 23, alinéa 2, de la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité'. Cet article est rédigé comme suit :

« La partie du solde du budget de mobilité qui, conformément à l'article 8, § 3, de la loi du ... concernant l'instauration d'un budget mobilité, est versée au travailleur en espèces, est considérée comme faisant partie de la rémunération servant de base au calcul des prestations dues dans les branches de la sécurité sociale visées à l'article 21, § 1er, 1° à 6°, de la loi du 29 juin 1981 établissant les principes généraux de la sécurité sociale des travailleurs salariés.

Le Roi peut, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, abroger, modifier, compléter ou remplacer les dispositions légales existantes pour les mettre en conformité avec le présent article ».

4.4. Le chapitre 5 du projet est composé d'un article 13, qui prévoit, d'une part, que la communication du solde visé aux articles 11 et 12 se fait aux institutions publiques de sécurité sociale concernées par l'intermédiaire de la déclaration multifonctionnelle visée à l'article 21, alinéa 2, de la loi du 27 juin 1969 'révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs' (alinéa 1er) et, d'autre part, que les inspecteurs sociaux visés à l'article 16, 1°, du Code pénal social ont accès aux données précitées dans l'exercice de leurs missions (alinéa 2).

4.4.1. De prime abord, la disposition de l'article 13, alinéa 1er, du projet n'ajoute rien à ce qui découle déjà de l'article 38, § 3^{novodecies}, alinéa 4, de la loi du 29 juin 1981 'établissant les principes généraux de la sécurité sociale des travailleurs salariés', telle que cette disposition sera insérée dans cette loi par l'article 22 de la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité', qui dispose :

« Les dispositions du régime général de la sécurité sociale des travailleurs salariés, notamment en ce qui concerne les déclarations avec justification des cotisations, les délais en matière de paiement, l'application des sanctions civiles et les dispositions pénales, le contrôle, le juge compétent en cas de contestation, la prescription en matière d'actions judiciaires, le privilège, la communication du montant de la créance de l'Office national de sécurité sociale, sont applicables ».

S'il se confirme que cette disposition doit régler un aspect de la gestion du budget mobilité, son fondement juridique se trouve dans l'article 9 précité de la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité'.

4.4.2. Dans la mesure où la disposition de l'article 13, alinéa 2, du projet découle déjà de dispositions légales existantes², elle est également superflue. Dans le cas contraire, force est de constater que la loi 'concernant l'instauration d'un budget mobilité' ne lui procure pas de fondement juridique et elle devra par conséquent être omise du projet.

EXAMEN DU TEXTE

Article 6

5. Dans un souci de sécurité juridique, on précisera l'article 6, alinéa 3, du projet, en prévoyant que « l'invitation de l'employeur visée aux alinéas 1er et 2 est accompagnée d'un calcul détaillé des sommes à rembourser ».

Article 14

6. L'article 14 du projet dispose que l'arrêté envisagé entre en vigueur le jour de sa publication au Moniteur Belge. Sauf si un motif particulier justifie de déroger au délai usuel d'entrée en vigueur des arrêtés, l'article 14 sera omis du projet, afin que chacun dispose du délai usuel de dix jours pour prendre connaissance des règles en projet avant leur entrée en vigueur.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Helena KETS

Marnix VAN DAMME

---

² Voir par exemple l'article 28 du Code pénal social, relatif à l'accès des inspecteurs sociaux aux supports d'information contenant soit des données sociales, soit d'autres données prescrites par la loi.